14. Josepi wennad Egiptuse-maal.

Josep ütles omma wende wasto: árge kartke, sest kas minna ollen Jummala assemel? 1. Mos. 50, 19.

Egiptuse-maalt wilja ostmas käisid ka Jakobi poead. Kui Jakob kuulda sai, et Egiptuses leiba kül, lákkitas temma kui jõukas majjamees, hulga kamelid ja omma poead sealt wilja toma; sest nálg olli ka Kanaani-maal suur. Ja Israeli, se on: Jakobi poead tullid mu tullijate seltsis wilja ostma; ja kui Josepi omma wenna ette said, siis langsid pölweli mahha, ja kummardasid tedda mani. Josep tundis omma wennad kohhe árra; agga temma tahtis ennast nende wasto wöeraks tehha, rákis nendega waljuste ja küssis: kust teie tullete? Nemmad ütlesid: Kanaani-maalt, leiba ostma. Siis tullid temmale temma poisikese pölwe unnenáud meelde, ja ütles nende wasto: teie ep olle wilja otsjad, waid sallajad ma kulajad, kes ollete tulnud watama, kust poolt ma lahti on, et wöib sisse tungida. Nemmad wabbandasid endid köigest wáest ja ütlesid endid köik ühhe issa poead ollewad, kel weel üks norem wend issa jures koddo on. Josep ütles: lákkitage üht ennaste seast omma norema wenna järrele, kes tedda tenna toob, et omma sõnna töeks tete; mingo kes láhhab, agga teised jáwad ni kauaks seie kinni, kunni se, kedda omma hulgast lákkitate, temmaga seie jõuab. Ja temma panni neid köiki kolmeks páwaks kange wahhi alla. Sai se aeg móda láinud, siis laskis temma neid ennese ette kutsuda, ja rákis nenda kui ennegi tulgi lábbi nendega, ja ütles: ma kardan Jummalat, selle pärrast ütlen: kui öiged mehhed ollete, siis jágo üks teitest kinni seie wangihonese, ja teised mingo ja wigo wilja selle sure nálja pärrast, mis teie maal on; agga togo omma noremat wenda mo ette, et teie mitte hukka ei sa.